

Hanne Budtz: Det er jo en lidt ejendommeligt begrundelse, forslagsstillerne giver i deres bemærkninger: at arbejdet i kommissioner eller udvalg ofte trækker så længe ud, at udenforstående kan få det indtryk, at det skyldes ønsket om at glemme et problem. Hvad er så „udenforstående“ i denne forbindelse? Er det folk, der er helt uinteressererede i selve det emne, der behandles i kommissionen, eller er det formuleret således for at undgå, at forslagsstillerne giver udtryk for, at de selv kunne synes, at der undertiden er et ønske om at glemme noget sådant? Der er sådan en lille antydning af noget næsten insinuerende i det; det er næsten, som om man vil generalisere, og så skal man dog ikke glemme, at langt de fleste betænkninger — vi modtager jo mange af dem her i folketinget — er udtryk for dels et dygtigt udført arbejde, dels et arbejde, der er udført med rimelig hast. Jeg siger udtrykkelig „rimelig“, for det kan vel ikke være meningen, at et kommissionsarbejde absolut skal udføres hurtigt; det er jo ikke sikkert, det vinder i kvalitet derved. Men jeg synes også, man må tænke på, at der jo er adskillige kommissioner, der nedsættes efter henstilling fra folketinget; der er også adskillige, der nedsættes på regeringens eget initiativ, uden at der udefra eller her i tinget har været fremsat ønske om det, og det er da et spørgsmål for mig, om der i virkeligheden ikke, hvis vi gennemførte dette forslag til folketingsbeslutning, som det her lyder, kunne være tale om at overskride en rimelig grænse mellem den lovgivende og den udøvende virksomhed.

Der er i det hele taget, synes jeg, meget pegefinger i dette forslag. Jeg er ganske enig med den højtærede statsminister, når han talte om, at man kunne frygte, at det kunne udvikle sig til en papirmølle; det har også været min tanke. Jeg er heller ikke helt klar over — det kan vi måske få at vide senere — om den redegørelse, man vil have, blot er en årlig redegørelse for, hvilke kommissioner der sidder. Vi har nu hørt, at der gives en årlig redegørelse i hvert enkelt ministerium, at disse redegørelser til sidst samles hos statsministeren, og at de oven i købet tilgår folketinget. Hvis det havde været det, man ville, ville jo et spørgsmål fra forslagsstillernes side her i tingets spørgetid have været tilstrækkeligt,

men hvis man vil have en egentlig redegørelse for status i et udvalg, vil jeg nok sige, at så begynder det at blive betænkeligt; det kan jo bryde i og for sig urimeligt ind i nogle saglige forhandlinger og måske ligefrem kræve en delbetænkning.

Det er sagt her i dag, at det er et lille forslag. Et lille forslag kan selvfølgelig have et betydeligt indhold. Det er næsten som et bjerg — hvis SF betragter det som et bjerg — der har barslet med en mus. Jeg er klar over, at der kan være rimelig interesse i af og til at få disse oplysninger, men jeg synes, de kunne fås på en lettere måde end gennem dette forslag.

Hvis det ikke fremgår af, hvad jeg allerede har sagt, skal jeg for en ordens skyld sige, at mit parti ikke har noget imod at se på forslaget i et udvalg.

Kristen Østergaard: Efter den fyldige redegørelse, som statsministeren afgav, skal jeg ikke knytte mange bemærkninger til det fremsatte forslag til folketingsbeslutning. Ved første øjekast kan det se ud til at være såre fornuftigt, men denne anerkendelse betyder ikke, at venstre uden videre går ind for forslaget. Men vi kan gå med til at se nøjere på sagen i et udvalg for at finde frem til, om der i det hele taget er et problem, og om problemet er så stort, at der er grundlag for at sætte en sådan — jeg forstår — omfattende beretningsafgivelse i gang. Det sikre resultat ved en sådan beretningsafgivelse vil jo bl. a. være øget administration og øgede omkostninger og også en forøgelse af papirmassen i papirkurvenerne. Kan en beretningsafgivelse som foreslået medvirke til at fremme de mange kommissioners arbejde, betyder det jo også både besparelse og forenkling, og det taler til fordel for forslaget. Men foreløbig vil venstre altså være med til en kortlægning af problemets omfang i et udvalg.

Svend Haugaard: Det er jo et meget stort antal kommissioner, der nedsættes mellem år og dag. Mange af dem er særdeles nyttige og er helt afgørende for lovgivningen, andre er måske lidt mindre nyttige, men jeg må indrømme, at jeg hører til dem, der undrer mig over, at det kan tage så lang tid, som det undertiden tager, inden betænkning-